ति। 'यत्', च 'इतरेषां पशूनां', दक्षिणस्यामवदानं 'तेन', बहुदेवत्यं यागफलं लभते। तस्माद्वैषम्यमुचितमित्यभिप्रायः॥

(१०) उत्तरस्यां दिश्यश्वहविषोऽवस्थापनं विधत्ते। "चित्तेऽग्नावधि वैतसे कटेऽश्वं चिनोति। अप्सु योनिर्वा अश्वः। अप्सुजो वेतसः। स्व एवैनं योनौ प्रतिष्ठापयति" इति। योऽयञ्चयने निष्पादितश्चितोऽग्निः स्थूलरूपः तस्मिन्नग्निनामके स्थले 'अधि' उपरि, 'वेतस'शाखाभिर्निष्पादितं कटं प्रसार्य्य तस्मिन् 'कटे', हविरश्वाङ्गरूपं स्थापयेत्। अप्सु योनिरित्यादि स्पष्टं॥

(११) तूपरगोमृगहविषां सादने प्रकारं विधत्ते। "पुरस्तात् प्रत्यञ्चं तूपरं चिनोति। पश्चात् प्राचीनं गोमृगम्॥४॥ प्राणापानावेवास्मिन्त्सम्यञ्चौ दधाति" इति। यदिदमश्वसम्बन्धि हविरवस्थापितं तस्य पूर्व्वस्यां दिशि तूपरस्य हविः प्रत्यङ्मुखं सादयेत्। प्रतीच्यां दिशि गोमृगस्य हविः प्राङ्मुखः सादयेत्। शृङ्गहीनः पशुः 'तूपरः', शृङ्गवन्मनुष्यहिंसको धूर्त्तो बलीवर्द्दः 'गोमृगः'। यद्वा गोहरिणयोः संयोगेनोत्पन्नः सङ्कीर्णजातिर्गोमृगः। तयोः 'पुरस्तात्', 'पश्चात्', च सादने सति मध्येऽवस्थितस्याश्वस्य 'प्राणापानौ', सम्यग् धारितौ भवतः॥

(१२) आसादने विशेषमुक्त्वा होमविशेषं विधत्ते। "अश्वं तूपरं गोमृगमिति सर्वहुत एतान् जुहोति। एषां लोकानामभिजित्यै" इति। अश्वादीन् 'एतान्', 'सर्व्वहुत'निरवशेषेण यथा हूयमाना भवन्ति तथा जुहुयात्। तदीयमंशमल्पमपि नावशेषयेत्॥